

Enid Blyton
Inig Braiton

ΤΑΞΜΗΝΑ ΣΙΜΚΑ

ΤΑΞΜΗΝΑ ΣΙΜΚΑ ΠΕΡΕΜΑΓΔΕ

ΧΑΡΚΙΒ
«ΦΘΛΙΘ»
2025

Розділ 2

ПІДСТУПНИЙ УДАР

Наступного ранку Пітер і Дженет почали готуватися до зборів. А збори вважалися справжніми, тільки якщо під час обговорень в учасників було достатньо їжі та напоїв. Тож дітлахи пішли шукати свою матір, яка завжди щедро пригощала сімку тістечками, печивом та лимонадом.

— А її нема, — мовила куховарка, відірвавши очі від нарізаної на стільничці петрушки. — Вона просила передати, що скоро повернеться. Видесь бавилися в гущавині саду і не чули, як вона кликала.

— От лихо! — вигукнув Пітер. — У нас скоро збори Таємної сімки, тож ми б хотіли прихопити із собою щось попоїсти та попити.

— Дай-но подумати... Можете забрати оцю бляшанку імбирного печива — воно вже трохи розм'якло, — сказала куховарка, усміхаючись. — І можете зробити собі справжній лимонад — у коморі багацько лимонів і цукру.

— О, то добре! — втішилася Дженет. — Я подбаю про це. Заллю лимони гарячою водою, потім дам охолонути. А що ще можна взяти?

— Тарти з варенням, — сказала куховарка, вже не відриваючись від нарізання петрушки. — Але, боюся, їх лише чотири. Це все, що залишилося після вчорашньої вечері.

— Чотири... Нічого, ми їх переполовинимо, — вирішив Пітер. — Одна половинка навіть буде зайвою, тому...

— Гав! Гав! — одразу нагадав про себе Скемпер. Дітлахи засміялися.

— Гаразд, і тобі половинка, — сказав Пітер. — Скемпере, ти ніколи не пропускаєш повз вуха жодного слова з наших розмов, так?

Дженет зробила лимонад, а Пітер дістав бляшанку з печивом і знайшов тарти. Він акуратно розрізав їх на рівні половинки і виклав на таріль.

— Нумо, Дженет, — Пітер поквапив сестру. — Уже майже пів на одинадцяті.

— Пітере, будь ласка, скажи мені пароль! — попросила Дженет. — Мені дуже-дуже шкода, що я його забула.

— Не сподівайся навіть, я не скажу, — суворо мовив Пітер. — Але ж у сараї ти будеш у будь-якому разі, тож сама почуєш, що інші кажуть при вході. І нехай тобі буде соромно!

— Ти злюка! — гмикнула Дженет. — Правда, він злюка, Скемпере?

Скемпер не видав ні звуку.

— Ось, переконалася? — задоволено усміхнувся Пітер. — Він не погоджується з тобою. І завжди буде на моєму боці. Ну ж бо, Дженет, я не чекатиму тебе більше ні хвилини.

У Дженет усе було готово. Вона поставила глек із лимонадом і сім небитких кухликів на стару тацю і вийшла з кухні слідом за Пітером.

— Дуже дякую за допомогу! — звернулася Дженет до куховарки, обережно спускаючись сходами з кухні.

Пітер випередив сестру. Він обрав стежку, що петляла між кущами аж у глибину саду — просто до старого сараю, у якому збиралася сімка. На вхідних дверях було пришпилено значок: «Т. 7». Ох, скільки разів Таємна сімка зустрічалася тут і будувала захопливі плани!

Дженет ішла трохи позаду, обережно несучи тацю. Аж раптом вона почула, як Пітер злякано зойкнув, і ледь не впустила тацю з рук.

— Що сталося?! — крикнула вона і спробувала прискорити ходьбу. А за мить до її поля зору потрапив сарай, і дівчинці аж очі на лоба мало не вилізли від жаху.

Двері були розчинені навстіж, вікна теж. А із сараю все було виставлено надвір: ящики, подушки та мішки валялися розкиданими на землі неохайними купами! Що ж трапилося?!

Дженет поставила тачу на землю, побоюючись, що з переляку впустить її. Вона з розпачем глянула на Пітера.

— Хто це зробив? Ми ж тільки зібралися провести тут збори! Це все дуже зле.

Пітер заглянув у сарай: там було майже порожньо, тільки полиці залишились на стінах. Хлопчина мав украй спантеличений вигляд.

— Дженет, це ж не могла бути Сьюзі? Чи могла? — запитав він. — Я маю на увазі, що навіть для неї це занадто: викинути все з нашого сараю. Я не думаю, що Сьюзі наважилася б на таке.

— Вона могла! — відповіла Дженет, ледь не плачучи. — Ох, наше гарнющє місце для зборів...

— Ось і наші, — сказав Пітер, коли на стежці з'явилися Пем та Барбара. Вони з подивом виріячилися на безлад біля сараю.

— Що сталося? — запитала Барбара. — Ми занадто рано?

— Ні. Привіт. Ми щойно самі все це побачили, — мовив Пітер. — А ось і Джек. Джеку, глянь-но сюди.

— Що-о-о?! — не очікував таке побачити Джек. — Хто це зробив? Це не могла бути Сьюзі,

вона була зі мною весь ранок, аж поки я щойно не вийшов із дому.

Тієї миті підійшли Колін та Джордж, і вже вся сімка сумно споглядала неохайно розкидані ящики й подушки.

— Нам варто віднести все назад до сараю, — запропонувала Дженет. — І потім дізнатися, хто зробив переверти в нашому таємному місці зборів.

Дітлахи почали зносити речі назад до приміщення, але невдовзі почули кроки, що долинали стежкою. Хто б це міг бути? Пітер придивився.

Приходень виявився садівником. На плечі він ніс велику мітлу, а в руці тримав відро з водою; на відрі висіла ганчірка. Чоловік роздратовано витріщився на сімку.

— Гей, ви! Що ви робите? Я щойно виніс звідти це сміття!

— Навіщо? — запитав Пітер з обуренням. — Цей сарай — наше місце для зборів, і це не сміття. Нам ці речі потрібні!

— На жаль, нічого про це не знаю, — знизав плечима садівник. — Знаю лише те, що ваш батько наказав мені навести лад у сараї, трохи підфарбувати і спалити все сміття. Він сказав, що сарай скоро розвалиться від старості, тож у ньому слід прибрати і підготувати до ремонту.

— Зрозуміло... — сказав Пітер із завмиранням серця. Якщо його батько задумав усе вичистити, нічого не вдієш. Він звернувся до друзів: — Нумо знайдімо інше місце, де можна спокійно поговорити. Деякий час проводити збори в нашому сараї не вийде, це вже напевне. Який підступний удар!

— Не переживай! Ми подумаємо, де ще можна збиратися, — намагався заспокоїти друга Колін. Але з ним ніхто не погодився: діти вважали сарай найкращим у світі місцем для зборів Таємної сімки.

Учасники товариства, а також Скемпер, підібгавши хвоста, повільно покрокували садовою стежиною. Як жахливо було більше не мати звиклого місця для зборів!

— Ми підемо в бесідку, — запропонував Пітер. — Ой, дивись, Дженет, мама йде. Запитаймо її про сарай.

— Мамо! — покликала Дженет. — Чому ви з татом не сказали нам, що сьогодні сарай вичистять і пофарбують? Це ж наш сарай... Тобто сарай, де ми завжди збираємося. Вважаю, хтось міг нас принаймні попередити.

— Боже, я зовсім забула сказати вам, що тато хотів його розчистити й відремонтувати, — схопила за голову мати. — Він майже розпався на дошки: то там щось відпало, то там. Але після закінчення ремонту ви зможете знову збиратися в сараї. Тоді там буде гарно, світло та чистенько.

— Але нам подобається старе, темне та неохайне, — скрушно пробурмотів Пітер. — І я вважаю, мамо, що робити це під час канікул — саме тоді, коли в нас є можливість збиратися, — недобре.

— Так, синку, тут я погоджуюся, вийшло не дуже добре, — підтримала дітей матір співчутливо. — Я б скасувала роботи, якби знала, що вони розпочнуться просто зараз. Що ж поробиш, вам доведеться знайти інше місце для зборів. Як щодо мансарди?

— Та ні, мамусю, — сказала Дженет. — У тому, щоб проводити збори в будинку з іншими людьми в сусідніх кімнатах, немає нічого веселого. Нам справді потрібне таємне, усамітнене місце.

— Еге ж... Гадаю, таки потрібне, — погодилася мати. — Але, боюся, я не можу вам запропонувати жодного. Ідіть поки до бесідки.

— Ми туди і збиралися, — промимрив Пітер усе ще ображеним голосом.

Невдовзі діти вже тіснилися в маленькій старій бесідці. Вона була побита шашелем, тому їм там не дуже сподобалося.

Настав час скуштувати імбирне печиво.

— На жаль, воно розм'якло, — похнюпилася Дженет.

— О, а я люблю, коли м'яке, як тісто, — сказала Пем. — Ненавиджу, коли об печиво можна зуба зламати. Та ще й коли воно розлітається крихтами

в роті. А лимонад який смачний! Дженет, це ваша мама робила?

— Ні, я сама приготувала, — гордо відповіла Дженет. — Пітере, чи не краще нам спершу обговорити, де можна влаштувати нове місце для зборів?

— Авжеж, — погодився Пітер. — Тому я голову, щоб усі ми сьогодні вирушили на пошуки нової, абсолютно таємної місцини, яку не знайде навіть сестра Джека Сьюзі. Але це має бути не надто далеко. У кожного з нас буде час до вечора, щоб підшукати щось. Зустрінемося знову сьогодні о шостій тут, у цій бесідці.

— Згода, — підтримав Колін. — Здається, я вже знаю таке місце!

— Добре, але не кажи нам зараз, — попросив Пітер. — Сьогодні ввечері кожен представить свої ідеї, і ми поставимо їх на голосування, щоб визначити, яка найкраща. Ми повинні робити все належним чином.

— Так! — погодилися всі й відпили лимонаду Дженет.

— А як щодо пароля? — запитав Джек. — Ми всі були настільки засмучені через сарай, що навіть не назвали пароль.

— Але ми всі маємо по значку, — нагадала Пем. — До речі, я свій ледь знайшла. Я так надійно його сховала, що ледь сама потім згадала, де шукати!

— І де ж? — запитав Джордж.

— Я закопала значок у горщик із маминою курчавою папороттю, яка росте в нашій вітальні, — пирснула Пем. — А потім забула про це. Мені знадобилася вічність, щоб згадати.

— Упевнений, твій значок був після цього брудний, — не підтримав таке рішення Пітер. — Думаю, це безглузде місце для схованки.

— Ох, я загорнула його в папір, — продовжила розповідь Пем, — але чомусь забула, що мама поливає вазон двічі на тиждень. Тому, звісно, папір розмок, а мій значок зіпсувався.

— Як добре, що він не пустив коріння й не проріс! — пожартував Пітер. Усі засміялися.

— Пітере, можемо зараз встановити новий пароль? — запитав Джек. — Наш теперішній Сьюзі знає. Шкода, але я і гадки не маю, звідки вона його дізналася. Хіба що підслуховувала десь під час наших останніх зборів.

— Гаразд, оберімо новий, — мовив Пітер. — Усе одно нам потрібно це зробити. Мушу зазначити, Джеку, твоя сестра Сьюзі стає дедалі нестерпнішою. Сподіваюся, її зараз немає поблизу.

Джек підвівся і вийшов з бесідки.

— Поблизу нікого, — впевнився він. — Швидко, який буде новий пароль?

— Крашанка, — запропонував Пітер. — Його легко запам'ятати, тому що зараз Великодні свята.

— Крашанка, — тихо повторили всі діти.

Пем дістала блокнот і записала.

— А ти не записуй, Джеку! — гукнула Дженет. — Інакше Сьюзі знайде. Цікаво, звідки вона дізналася наш минулий пароль?

— Еге ж... Коли я виходив з дому, вона крикнула: «Ваш пароль — цукрова мишка!¹», — поділився Джек. — І я також не проти дізнатися, де Сьюзі його почула, адже я й сам не пам'ятав!

— Цукрова мишка? — здивовано перепитав Пітер. — Нічого подібного. Сьюзі просто вигадала це, бо знала, що ти забув пароль. Вона хотіла, щоб ти стукав у двері сараю та кричав: «Цукрова мишка!», чим би виставив себе дурнем.

Джек почервонів.

— Який тоді був минулий пароль? — запитав він у друзів. — Дженет, скажи мені. Пітер, бачу, мовчатиме.

Дженет теж побуряковіла.

— Я теж забула, — зізналася вона.

Обличчя Пем налилося фарбою, як і у Дженет, тож Пітер зрозумів: вона також забула пароль. Він постукав по столику.

¹ *Цукрові мишки* — традиційні солодощі у Великій Британії, особливо популярні під час Різдвяних свят.

— Минулий пароль був дуже простий, — сказав він. — Це був «четвер». Просто слово «четвер».

— Боже, точно! — вигукнула Барбара. — А я все вагалася, це «четвер» чи «п'ятниця»!

— А я думав, що «неділя», — засміявся Колін.

— Це був дурний пароль, Пітере, його було легко сплутати з іншими днями тижня. «Крашанка» набагато кращий.

— Що ж, сподіватимемося, що Барбара і Колін не сплутають його з «ялинкою» чи «меланкою»! — пожартував Пітер. — Ну, ми все доїли, випили весь лимонад, і навіть Скемпер уже поласував своєю половинкою тарта — як щодо розділення та пошуків нового місця для зборів?

— Гаразд, — відповіли всі й підвелися.

Дітлахи попрямували стежкою до воріт, і кожен із них бурмотів собі під ніс: «Крашанка, крашанка, крашанка...». Треба собі запам'ятати: «крашанка!».

Розділ 3

БАГАТО ІДЕЙ

Ошостій годині того ж вечора стежкою до маленької бесідки задріботили ніжки. Дженет, Пітер і Скемпер уже чекали всередині.

— Крашанка, — мовив Джек, заходячи до бесідки.

Дверей у ній не було: лише три стіни, а вихід дивився на сад.

— Крашанка, — повторила Барбара, також заходячи.

— Де твій значок? — різко запитав Пітер.

— Ой, я маю, все гаразд, — відповіла Барбара, намацавши значок у кишені. — Я не знаю, чому забула його дістати.

Вона обережно пришпилила значок та всілася. Незабаром підійшли ще троє, і кожен урочисто назвав пароль.

— Хоч цього разу ніхто не прокричав, — зауважив Пітер.

Він дістав із кишені блокнот і послинив кольоровий олівець:

— А тепер я запишу ваші пропозиції щодо місця для таємних зборів. Коліне, почнімо з тебе.

— Ну гаразд. У гущавині нашого саду є велике дерево, — почав Колін, сподіваючись на похвалу. — Це лепський каштан, і...

— Боюся, не підійде, — перебив друга Пітер, — але я запишу. Навряд чи те місце буде таємним. Усі бачитимуть, як ми прямуємо до дерева садом. І люди, які проходять повз паркан, чути будуть наші розмови нагорі. Барбаро, а в тебе є ідеї?

— Та так, одна, негодяща, — знизала плечима Барбара. — Неподалік нашого будинку, в полі, є стара хижа, і...

— Я знаю, де це, — знову перебив Пітер, шкрябаючи олівцем у блокноті. — Непогана ідея, Барбаро. А в тебе що, Пем?

— У мене немає ані найменшого уявлення, — чесно зізналася Пем. — Я все думала і думала, але так нічого й не надумала.

— Небагато користі, — відрізав Пітер, ставлячи хрестик навпроти імені Пем у своєму блокноті. — А ти, Джордже?

— Отже. Неподалік звідси, теж у полі, стоїть порожній вагончик, — почав Джордж. — Я знаю, кому він належить — другу мого батька. Гадаю, я міг би попросити його дозволити нам бувати там.

Прозвучало як захопливий план. Усі із захватом подивилися на Джорджа, який, здавалося, також був задоволений собою.

— Що в тебе, Джеку? — запитав Пітер. — Тільки не пропонуй місце поблизу свого дому, бо ж твоя Сьюзі...

— І не збирався, — трохи образився Джек. — Я не такий дурний. Моя пропозиція: збиратися на старій човновій станції — нею вже давно ніхто не користується. Це далеченько звідси, вниз уздовж річки.

Ідея Джека також була чудова. Пітер записав її із хвацьким виглядом.

— Ми вислухали всіх, крім мене та Дженет. Отож. У нас одна ідея на трьох, бо ми ходили шукати разом. І Скемпер був із нами.

— Яка? — запитали друзі.

— Печера в кар'єрі біля поля, де ми вирощуємо картоплю, — сказав Пітер. — Виходить, це на території батькової ферми і не дуже далеко. Але водночас місце абсолютно безлюдне й усамітнене. Вхід до печери — в пагорбі за кар'єром. Насправді це Скемпер знайшов.

— Звучить чарівно — таємна печера, — мрійливо мовила Пем.

— А тепер винесімо всі наші ідеї на голосування, — скерував Пітер і простягнув друзям маленькі клаптики паперу для нотаток. — Будь ласка,

запишіть на аркушиках, які ідеї вам сподобалися найбільше. Але за свою ідею ніхто не голосує, звичайно ж. Я знову коротко зачитаю список. Колін пропонує дерево, але секретності в тому місці мало. Барбара запропонувала стару хижку в полі біля її будинку, але вона майже без даху, і дощ усе зіпсує. Пем не має жодної ідеї. Джордж пропонує вагончик друга свого батька — і це дуже хороша ідея, але от чесно: я не думаю, що нам дозволять там бувати. Вагончик мебльований, і я б на місці господаря боявся, що завсідники щось зламують.

Пітер на мить замовк, щоб перевести подих.

— Джек запропонував стару човнову станцію біля річки. Добре, але чи не задалеко для місця зборів? Це, мабуть, кілометри два звідси. І ви вже знаєте, що пропонуємо ми із Дженет — печеру. Але там не дуже затишно. Ось, будь ласка, проголосуйте на своїх папірцях, складіть їх навпіл і віддайте мені.

Сімка бадьоро написала на аркушиках свої варіанти і простягла їх Пітеру. Він розгортав папірці по черзі і читав написане. Коли закінчив, його очі засяяли від задоволення.

— Е-е-е... Це дуже кумедно, але всі, окрім мене і Дженет, проголосували за печеру. Що логічно, бо ми не могли проголосувати за свою ідею. Отже, п'ять голосів за печеру — і вирішено! Я радий, бо це справді приголомшливе місце!

— Аж таке? То ходімо подивимося на нього зараз! — вигукнув Джек. — Це ж не дуже далеко.

— Гаразд, ходімо, — ще більше зрадів Пітер. — Подивимося швидко, огляньмо все, а потім сплануємо, що взяти туди завтра. Щоб відразу обжитись.

Це було захопливо! Діти встали й вийшли на яскраве сонечко. Було майже пів на сьому, але тепло, як одразу пополудні.

— Сюди, — сказав Пітер і повів друзів спершу садом, потім через ворота і полем. Його батько володів фермерськими угіддями позаду будинку, і вони простягалися пагорбами та безкраїми зеленими полями кукурудзи й коренеплодів.

Пітер провів сімку трав'янистою стежкою повз ставок із качками, а потім повернув праворуч до старого кар'єру. Багато років тому з нього видобували пісок, а потім залишили.

Дітлахи спустилися в кар'єр і роззиралися. Скемпер побіг уперед.

— Він покаже шлях, — сказав Пітер. — Так само, як показав мені та Дженет удень!

Скемпер підбіг до якоїсь заячої стежки, перебрався через невеликий піщаний пагорб, потім спустився в западину. Діти слідували за ним, а пес раз по раз ставав та чекав на них, махаючи хвостом.

Зміст

<i>Розділ 1. Початок канікул</i>	3
<i>Розділ 2. Підступний удар</i>	8
<i>Розділ 3. Багато ідей</i>	19
<i>Розділ 4. У печері</i>	26
<i>Розділ 5. Облаштування</i>	31
<i>Розділ 6. Спантичений Джек</i>	37
<i>Розділ 7. Справжня загадка</i>	43
<i>Розділ 8. Скемпер-помічник</i>	53
<i>Розділ 9. Захопливий план</i>	60
<i>Розділ 10. Що відбулося о пів на дев'яту</i>	65
<i>Розділ 11. І ось вони знову на шляху!</i>	71
<i>Розділ 12. Корчма «Опудало»</i>	76
<i>Розділ 13. Усе видається безглуздом</i>	87
<i>Розділ 14. Як захоплю!</i>	93
<i>Розділ 15. Чудове завершення</i>	100
<i>Бонус від Інід Блайтон</i>	107